

Cinematografele patriei

Vă strecurați prin săli fantomatice...

Nu știu ale cui sînt cinematografele patriei dar un lucru e limpede, miroase în puținele lor săli a comunism amestecat cu ceva igrasie, cu puțină boare de motorină de la podele. Puținii spectatori rătăciți prin pustiul rece al sălilor pășesc stingheri pe sub bolțile cu tencuiala posacă, trec pe lângă doamnele de la ghișeu cu priviri care îmi aduc aminte de taxatoarele din tramvaiele copilăriei. Căzute într-o plictiseală din care nici Războiul lumilor cu invazia marțienilor nu ar fi putut să le scoată. O plictiseală asemenea aceleia a împăraților romani din vremea crepusculului, pe cînd purtau războaiele cu vizigoți, și nimic nu mai era de făcut. În cinematografele patriei e ca la IAS-urile din lumea rurală. Dacă veți avea curiozitatea să ajungeți prin ogrăzile lor pustii, năpădite de buruieni și betoane, veți putea auzi, în pustietatea ritmată de foșnetul plopilor, muzica corurilor omagiale de odinioară în care mergeam spre comunism în zbor. Un zbor plictisit, asemenea privirii taxatoarelor din tramvaie. Cinematografele patriei se mai înrudesc și cu odăile cooperăției meșteșugărești de stat rămase, cu tot cu numele lor pilduitoare, pe străzi bătrîne străbătute de pensionari nostalgici. Le zice Higiena, Arta populară sau, și mai și, Dinamo. Așa și la cinema. Vă strecurați prin sălile fantomatice, vă așezați în fotolii ruinate și deschideți pachetul cu napolitane alături de cele două, trei perechi de tineri uitate acolo din vremea lui Gianni Morandi și Luigi Ionescu .

Daniel Vighi